

KARAKTERISTISKA VÄRDEN AV SYMPTOMEN via Hexameter.

Författare: Monika S Swärd

Utdrag ur C.M.F. von Boenninghausen bok, *The Lesser Writings*.

C.M.F. von Bönninghausen har skrivit om hur han arbetat fram ett system för att underlätta hur och vad vi bör beakta vid sammanställningen av en anamnes.

Vilka frågor vi behöver få besvarade för att kunna göra en fullkomlig symtombild av patientens sjukdom, så att vi på enklaste sätt kan hitta rätt Simili till den sjuke.

Han ansåg att Samuel Hanhemann § 153 har lämnat en vag beskrivning i hur vi enklast hittar Simili genom *–De påfallande, särskiljande, ovanliga, karaktäristiska tecken och symtomen* i en sjukdom. Bönninghausen ansåg att det blev mer upp till Homeopaten att avgöra vad som förstods av det påståendet. Även om Hanhemann ville ge en definition som inte skulle vara för diffus och därför lätt att förstå och 'å andra sidan skulle vara fullständig nog för att kunna vara korrekt tillämpad på alla fall.

Bönninghausen kom då på, efter att ha läst i medicinska skrifter både inom homeopatin och allopatin, att på medeltiden hade man för vana att lära in saker och minnas saker genom inläring via verser. Så han tog då fram hexameter diagrammet gjort av den teologiska skolan på 1200-talet. Den innehåller en upplysande konstruktion, vare sig om den används ytligt eller mer fullständigt. Den belyser fullständigt de olika momenten enligt hur en sjukdom ska bedömas för att få fram dess fullständiga särdrag. Han har även under varje tes ställt skillnaden mellan det homeopatiska och allopatiska synsättet i sin förklaring.

Det som följer är korta sammandrag ur översättningen.

Tycker den är intressant och framför allt har jag aldrig läst om den tidigare i någon annan homeopatisk litteratur.

Tesen följer som lyder:

1. Quis? 2. Quid? 3. Ubi? 4. Quibus auxiliis? 5. Cur? 6. Quomodo? 7. Quando?

De sju frågor som används innehåller alla de väsentliga moment som krävs för att kunna skapa en komplett bild av patientens lidande.

Bönninghausen bidrog med hexametern som tidigare använts av teologer, och i dag inom retoriken och kriminologin för att underlätta för homeopater att minnas allt de vill fråga om under en anamnes.

Q – VEM	Q - VAD
U – VAR	Q - SYMTOM
C – VARFÖR	Q - HUR
Q - NÄR	

1. *Quis?* (Vem? personen i fråga)

Vem har vi framför oss som ska behandlas? Kön? Ålder? Personlighet? Individualitet? Skillnaden mellan när personen var frisk och när han blev sjuk?

För att kunna finna det rätta medlet bland alla de som finns att ge och som stämmer överens med symtomen kommer patientens personlighet och andliga tillstånd att vara det som tillslut skiljer dom åt.

2. *Quid?* (Vad, varför?)

Självklart hänvisar den här frågan till sjukdomen det vill säga dess natur och särskiljande drag.

Att vi först måste känna till sjukdomen för att hitta det medel som sedan kan bota den. Det är vad homeopaten tittar på i denna fråga. Medan de inom allopatin hänvisar en sjukdomsbild eller till och med bestämt sjukdomsnamn. Trots att sjukdomen i sin essens skiljer sig i sin huvudsakliga natur. För det kräver sjukdomarna som botemedel väldigt olika läkemedel. Att den mest djupgående undersökningen enligt allopatins alla läroböcker sällan eller någonsin är tillräcklig för att homeopaten ska kunna göra ett säkert val av rätt läkemedel.

Den allopatiska diagnostiken även om den har som avsikt att utesluta alla de medel som finns inte motsvarar sjukdomens vanliga ursprung utan verkar agera ytligt på andra delar av organismen.

3. *Ubi?* (Var, på vilken plats?)

Sätet för sjukdomen utgör verkligen en del av tidigare frågor, men förtjänar ändå att vara mer belyst, eftersom de är mer karakteristiska i sitt symptom. För varje medicin verkar mer och mer bestämt på vissa bestämda speciella delar av den levande organismen. Skillnaderna betraktas inte enbart i vissa så kalla de lokala sjukdomar, utan även i sjukdomar med mer generella namn men som ändå påverkar hela kroppen. Som tex. gikt och reumatism. För det är förmodligen aldrig eller väldigt sällan som alla delar av kroppen påverkas i samma styrka. Undersökningen av de berörda delarna är mest nödvändiga för homeopaten. Medan allopatin nöjer sig med de mer allmänna symtomen som huvudvärk, kolik, tandvärk och liknande. Men det kan inte på något vis bidra till ett rationellt val av rätt botemedel.

4. *Quibus Auxiliis?* (Quibus, minne. Auxiliis medhjälpare till sjukdomen)

Om hexametern hade skrivits för våra ändamål hade nog punkt fyra översatt till *quibus sociis* (enhet) eller *quibus comitibus* (följeslagare) som skulle betyda partner eller följeslagare.

Men fortfarande spelar namnet ingen roll utan det är uppenbart att det bör hänvisas till medföljande symt om. För varje sjukdom presenterar igenkännliga fenomen av en mer eller mindre talrik grupp med symptom. Det är bara deras totalitet som presenterar sin fullständiga bild av sjukdomen.

Eftersom det i homeopatin strävar efter att fastställa totaliteten av motsvarande symptom så är denna punkt av största vikt. Då den leder oss till Similia Similibus alltså lika liknande.

Det homeopatiska systemet med att använda samtliga symptom ger en mycket större säkerhet vid behandling av sjukdom jämfört med allopatin. De konstruerar först för sig själva ofta en vilseledande diagnos av sjukdomen, vilket som mest endast pekar på sjukdomens släkte och ursprung. Eller ger ytterligare ett läkemedel för att täcka upp de medföljande sjukdomarna.

5. *Cur?* (Varför sjukdom?)

Orsaken till sjukdom är väldigt generella och faktiskt mycket ordentligt indelade i interna och externa. Homeopaten behöver veta om sjukdomen är akut eller kronisk, en förgiftning, en skada, epidemisk eller en överkänslighet. Men vi behöver se om sjukdomen har sitt ursprung ur miasmerna, den kroniska sjukdomen, är en akut sjukdom, är en förgiftning, etc. på så vis vet homeopaten om dom ska ge en antidot mot förgiftningen eller ett läkemedel för en kronisk sjukdom etc.

Det är mycket förenklat i fall av skador som stukningar brännskador, men frågan blir mycket mer komplicerad vid fall av förkylningar, för då behöver homeopaten veta om det skedde under tiden kroppen var svettig eller om han samtidigt blev genomvåt, etc?

Orsaken till sjukdom har en framträdande plats i alla allopatiska böcker och skrifter. Men de beskriver bara gissningar och försök till förklaringar, vilka mestadels har endast mycket underordnat värde

eller inget värde alls när det gäller korrekt behandling av sjukdomen, eller ligger för långt ifrån vår homeopatiska metod för att kunna användas i praktiken.

6. *Quomodo* ? (Hur, på vilket sätt?)

Den beskriver omfattningen och essensen av vår fråga vi har framför oss. För ordet *modus* som betyder gräns, som de gamla klassikerna hänvisar till anger inte bara sitt läge i allmänhet men också de förändringar som ägt rum i allt. Så som åtgärder, syften, relationer, förändringar etc. Allt det som har möjligheten till en modifiering av symtomen som en förvärring eller förbättring av patienten. Det är homeopaternas exklusiva egendom för i alla resultat från prövningarnas modaliteter och erfarenheter utan undantag, länge till och med mer eller mindre karaktäristiska tecken. Där ingen fråga är likgiltig inte ens om den uppfattas som negativ. Allopatin har aldrig gett dessa symtom någon allmän uppmärksamhet.

7. *Quando* ? (När? som frågeord)

När denna sista fråga gäller tidpunkten av förvärringen eller förbättringen av sjukdomen. Homeopaten tittar här på den periodiskt återkommande sjukdomen som symtom vid menstruationen, årstiderna, tid på dygnet, klockslag etc. och det för att hitta Simili medlet som kan bota. Så ser man det inte inom allopatin utan rekommenderar värktabletter mot all form av smärta oavsett dess tid på dygnet eller karaktär, cortison mot det flest hudåkommor etc.

Alliteration, som även kallas **stavrim**, **bokstavsrim** eller **uddrim**, är en **stilfigur** där flera ord i ett sammanhang börjar med samma ljud, eller med samma, eller liknande, fonem. Till exempel "*Allas engagemang*". Det behöver inte bara vara den första bokstaven som är identisk; även ord som ställs efter varandra i följd som upprepar samma konsonantljud eller som har upprepad betonad vokal, räknas in. **Vokaler** allitererar med alla andra vokaler. Det är inte nödvändigt att orden med gemensam begynnelsebokstav följer direkt på varandra, ibland kan effekten uppnås i alla fall.

I essäer/ uppsatser och argumenterande texter kan alliterationen vara ett subtilt, men likväl effektivt, sätt att sälja in ett budskap eller en åsikt: "*I det här valet har parti A ständigt och skoningslöst försökt misskreditera, misstänkliggöra och misstroendeförklara parti B som ekonomiskt oansvarigt och entydigt oberäkneligt*". Meningen innehåller flera separata alliterationer.

I fornnordiska dikter är alliterationer viktiga och vanligt förekommande, exempelvis i **Havamal**: "*Bättre börda man bär ej på vägen, än mycket mannavett*" (Erik Brates tolkning).

Källa: <https://sv.wikipedia.org/wiki/Alliteration>

§. 153 6:e Organon, av Bo Ramme 1990

Vid detta sökande efter ett homeopatiskt specifikt läkemedel måste man för att bland dessa finna en konstlad sjukdomspotens som är lik det onda som ska botas, speciellt och nästan enbart uppmärksamma de *påfallande, särskiljande, ovanliga och karaktäristiska tecken och symtomen* som utmärker sjukdomsfallet. Dessa drag *måste nämligen i hög grad motsvara det sökta läkemedlets symtomserie*, om de skall vara lämpligaste botemedlen.

De mera allmänna och obestämda symtomen som bristande aptit, huvudvärk, matthet, orolig sömn, obehag osv. förtjänar i detta sammanhang, och om de inte beskrivs mer ingående föga uppmärksamhet eftersom man ser sådana allmänna tecken i samband med nästan varje sjukdom och läkemedel.